

Коли я вже вп'яте за вечір стояла та співала «гепібзьодейтую», то зрозуміла, що дарма я не вірила в пекло. Ця привітальна пісня — це пекло. І «Шортіз» — це пекло. І зелена сорочка-поло, штани кольору хакі, вся ця придуркувата уніформа — це пекло. І життя моє — суцільне пекло. Я плескала в долоні, наспівуючи «І веселих іменин у веселім залі “Шортіз”, гоп-гоп-гей!» — але в голові моїй крутилась одна-єдина думка: «Це, певно, воно. Мабуть, це і є апогей огиди». Я уявляла альпініста, який сходить на Еверест, от тільки для нього це не тріумф, а розчарування, і він намагається приховати своє незадоволення краєвидом, що відкривається з вершини.

Керрі подала дитині торт із розплавленим шоколадом. І коли малий задув свічку, ми всі почали аплодувати й захоплено вигукувати. Замість того жалюгіддя, що я відчувала тієї миті, мені хотілося відчути те, що й зазвичай, — байдужість.

Батьки хлопця поцілували його в лоба та скуйовдили волосся. Його сестра тихенько спитала, чи можна їй теж спробувати шматочок. Розкладаючи перед ними

додаткові ложки та серветки, я потайки спостерігала за ними і вперше за довгий час згадала про свою родину.

І вперше за довгий час відчула, що скучила за ними.

Або, якщо бути чесною до кінця, якою, певно, мені й варто бути, я вперше за довгий час визнала перед самою собою, що скучила за ними — до біса скучила. Тієї миті я здалася непереборній силі родинних зв'язків. Силі кровної спорідненості.

Я мимоволі торкнулася рукою своєї голої шиї — на ній не було символу моєї юності, прикраси, яка іноді викликає симпатію, але набагато частіше обурення.

— Ти в порядку? — спитала Керрі, ведучи мене назад на кухню.

— Звісно, — невпевнено відповіла я.

— Чудово. До речі, хотіла спитати... — почала вона, але відволіклася, помітивши пляму на своїй сорочці. — Фу! Шоколад. Це ж шоколадний соус, так? От лайно.

— Що ти хотіла спитати? — нагадала я, перевіривши, чи не з'явилося у віконці замовлення для столика №8.

— Ти не могла б мене підмінити до закриття? — спитала вона, кліпаючи очима, і крихти туші з вій падали на її щоки, мов попіл.

— З якого це дива? — відповіла я й зазирнула в самісіньке віконце, аби перевірити, чим це займаються кухарі на роздачі.

Я підозрювала, що вони знову байдики б'ють.

— Бо я дуже чемно прошу, — сказала вона. — А ще — бо ти мені винна.

— Я тобі винна?

— Я ж тебе постійно підмінюю.

— Коли це? — фиркнула я.

— Наприклад, минулого тижня.

— Я була хвора, — сказала я.

І навіть не збрехала. Мене тоді страшенно нудило. Нудило від роботи.

— Ну, будь ласка, Вес?

— А навіщо тобі йти раніше? — сказала я, обережно обходячи занадто самовпевненого офіціанта, який ледве-ледве тримав тацю з хитромудро розставленими на ній тарілками.

Вона взяла у віконці тарілку з вафлями-фрі. І тарілка ця була не для столика №8.

— Шон.

— Шон? — приголомшено перепитала я. — Ти серйозно? Через того хлопця? Ти линяєш із роботи заради нього?

— Ти занадто категорична.

— Та він до тебе ставиться, як до дорожньої зубної щітки. Він тобою тиждень покористується, а потім на багатомісяців забуде, — пояснила я. — А тобі на це або начхати, або в тебе занадто низька самооцінка, щоб це якось виправити. У будь-якому разі — лажова ситуація.

Керрі на секунду роззявила рота й широко розплющила очі, наче дитина, яка дізналася про світ щось нове, щось жорстоке. *Твій гамбургер колись був корівкою. Му-у.* Мені цей погляд був знайомий. Я образила її своєю чесністю. Але правда — це правда, і хтось повинен був їй це сказати. Чому б і не я.

— То ти мене підміниш чи ні? — схрестила вона руки на грудях.

— Скажу щиро, я не хочу ставати співучасницею цього всього, але звісно. Підміню. Та присягаюся — якщо мені ще хоч раз доведеться співати цю клятву пісеньку — все, гайки.

— Дякую, — сказала вона й розвернулася, але, йдучи до підсобки, зупинилась і поглянула на мене через плече. — Знаєш, ти недостатньо красива, аби дозволяти собі бути аж настільки злою. Але ти — справді красива.

Я мало не заплодувала. Мене не так-то й легко було зачепити, але вона моє его просто розтоптала.

— Замовлення для столика №8! — гукнув один із кухарів.

Підійшовши забрати тарілку, я подякувала йому.

— Прошу, Ваша Високосте, — ледве помітно прошепотів він.

Бували й гірші прізвиська, серйозніші образи. Траплялися й неприємніші речі.

*

Після десятої вечора «Шортіз» зазвичай перетворювався на вигрібну яму, куди стікалися всі алкаші та бидлани. Бували вечори, коли мені вистачало терпіння для такої публіки, але видавалися й такі, коли мені з відчаю хотілося кинутися зі скелі.

І сьогодні був якраз цей — другий — випадок.

— Столик на чотирьох біля бару, — сказала гостес Емі, енергійно жуючи жуйку.

Працівникам закладу було заборонено жувати гумку, але вона все одно жувала, і я поважала її за цю непохитну відданість дрібному прояву непокори.

— Просто чудово, — відповіла я, кинувши оком на годинник.

Заклад зачинявся за сорок п'ять хвилин, і я сумнівалась, що ці нові відвідувачі заберуться звідси до того часу,

а це означало, що мені доведеться затриматись. Я подумки вилаяла Керрі за її необдумані вчинки. І себе саму також вилаяла.

Визирнувши в зал, я побачила компанію з чотирьох хлопців, один був у розвернутій задом наперед бейсбольній кепці. Якщо посміхатися та вдавати з себе живчика, можливо — можливо, — я збільшу свої шанси на солідні чайові. Та я в цьому дуже сумнівалася. Я працювала в «Шортіз» уже три роки, а в галузі громадського харчування — шість, відтоді, як у вісімнадцять пішла з дому. І тепер я могла визначити суму потенційних чайових — до останнього цента, — лише поглянувши на відвідувачів. Це було наче якась недолуга магія, немовби зла фея наділила мене жорстоким, але марним даром. Дуже специфічною силою передбачення.

— Гей-гей, як справи? — спитала я хлопців, підходячи до їхнього столика та намагаючись удавати бодай якийсь ентузіазм. — Мене звуть Веспер, і сьогодні я вас обслуговуватиму. Зразу принести вам чогось випити, чи вам треба трохи часу на те, аби ознайомитися з меню?

— Так, мені... — починалося замовлення кожного з них.

Опустивши голову, я записувала все у блокнот, намагаючись ігнорувати їхні масні погляди. Мене розглядали з давно вже, на жаль, знайомим мені виразом обличчя. Я інтуїтивно знала, що станеться далі. І подумувала над тим, щоб якомога швидше втекти.

«Це мені за те, що думала про них, сумувала за ними, — подумала я. — Сама накликала».

— Веспер?

Я інстинктивно підняла очі, почувши своє ім'я.

— По-перше, прикольне ім'я, — сказав один із хлопців.

Він був найстаршим у компанії. На вигляд — років тридцять п'ять, може, трохи більше. Достатньо старий, аби прократатися на фільми за її участі, аби брати напрокат касети. На щокоронах він мав легкий заріст, був одягнений у все чорне. Раніше мав пробиті вуха. Колишній панк, який затарювався в *Hot Topic*. Мабуть, купив постер із нею та повісив собі на стіну. Бачила я той постер. Вона провокативно позувала на цвинтарі в чорних панчохах у сіточку, у ліфчику з ланцюжків і з фірмовою прикрасою на шиї, яку вона, на думку інших, носила винятково для того, щоб кинути виклик.

— А по-друге... хтось казав тобі, що ти мов дві краплі води схожа на Констанс Райт?

— На кого? — перепитала я.

Я завжди так відповідала, адже знала, як би це її розізлило.

— Королева криків. Ну, та дівка зі «Смертельного викупу», «Кривавої півночі», «Прокляття ферми», «Розслідування шабашу Чорних Святилищ»?

Я похитала головою, отримавши якусь збочену радість від того, що збрехала.

— Серйозно? І ти ніколи про ці фільми не чула?

— Не люблю жахи, — ще раз збрехала я. — Перепрошую, треба передати ваше замовлення.

— Не обов'язково бути фанатом жахів, щоб знати Констанс Райт. У вас обличчя просто однакові. Богом клянуся.

Він дістав телефон.

— Зараз повернуся з напоями, — кивнула я і втекла.

Я сподівалася, що, поки повернуся до їхнього столика, вони вже змінять тему розмови — та не з моїм щастям. Коли я принесла хлопцям пиво, той, що розмовляв зі

мною, досі тримав у руках телефон. Він загуглив її ім'я і тепер показував мені фото.

Так, це була вона. Моя мати.

— Ти справді не знаєш, хто це така? — спитав він. — Вона ж ікона жанру.

— Друже, та заспокойся ти, — сказав один із хлопців.

— Мені здається, ми не схожі, — відповіла я, знизавши плечима. — Звиняйте.

— Серйозно? — не здавався він.

Хлопець, здавалося, був розчарований, і я навіть відчула легку провину за те, що набрехала йому. Та я мусила брехати.

— Ну, хіба що волосся, — сказала я.

Я взагалі-то підстриглася — спеціально для того, щоб уникати таких ситуацій, але зачіска «піксі» не допомогла. Рис обличчя ж вона не змінила.

Він кивнув і знову уг'явся поглядом в екран телефона, гортаючи фотографії моєї матері.

— Гадаю, ти трохи замолода. І пропустила золоту епоху. Коли можна було накуритися та подивитись останній слешер. І перелякатися до усрачки. Усі зараз тільки й паляють про фільми жахів, але ж вони вже не страшні. У них тепер лише розмовляють. А навіщо у фільмі жахів розмовляти? Він просто повинен бути страшним... — бурмотів молодик собі під носа. — Можливо, тому Констанс Райт і перестала зніматися. Знаєш, вона десь у Джерсі живе. У неї там ферма.

— Вау, круто! — сказала я, вдаючи, ніби здивувалася, та, на жаль, акторського таланту Констанс я не успадкувала. — Будемо замовляти щось поїсти чи обмежимося напоями?